

met allebei haar armen groeten vooruitzenden.

Wat reed hij woest, zag ze nu door het raam, en zijn zwenking om binnen het tuinhek te komen was zó wild-scherp, dat zij even haar handen tegen haar hart drukte uit angst, dat hij ging vallen. Maar daar suisden de wielen al over het zand en hoorde ze hem van het zadel springen. Hollend, om hem voor te zijn, kwam ze in de vestibule en opende juist de voordeur, toen hij zijn hand naar de belknop strekte. Zij maakte een diepe révérence en groette zo deftig mogelijk: „welkom in mijn nederig huis, heer Eckstein”.

Hij lachte en aangestoken door de overmoed die in haar ogen wemelde, vroeg hij, op haar kapsel wijzend: „dag kleine baby, is moeder thuis!”

„Jawel, kom maar mee”, en Suze trok hem oneerbiedig aan een knoop van zijn jas in de vestibule. Toen ze de deur gesloten had, boog ze haar arm om zijn hals en sleurde hem mee de gang door, de trap op naar haar kamer, waar ze hem in een fauteuiltje voor het hoog-opgeschoven raam duwde. Zijn hoed afnemend gooide ze die op de divan, knielde toen met deemoedig gezicht voor hem neer, nederig vragend „wat haar heer en meester te gebieden had”.

Maar hij antwoordde niet, bleef haar lachend aanzien en zij lachte nu ook in zijn goud-lichtende ogen. Toen werd ze zich het gekke bewust van zo om niets te lachen en dat was weer reden voor nog meer tot ze schaterend op de grond viel en hij jongjeelend in zijn stoel schokte. Ze kon hem niet aanzien of ze begon weer te proesten in haar hinnikende geitjeslach.

Eindelijk, zich-sterk-beheersend om niet uit te barsten, vroeg ze Zijne Hoogheid zich te verwaardigen een woordje te spreken.

O jawel, dat wou hij wel.... „Baby mag op ooms schoot klimmen”, en hij strekte zijn hand uit om haar te helpen opstaan.

„Zeer vereerd, natuurlijk”, lachte ze weer, een goed plaatsje zoekend op zijn knie.

Toen keek ze hem ondeugend-vragend aan.

„Geen kwestie van”, schudde Maurice, „ooms geven babies geen kussen”.

„Maar babies ooms wel”, en Suze kustte hem voorzichtig op zijn mond.

„Ondeugd.... als 't weer gebeurt”, gromde hij dreigend, zijn arm om haar lijfje sluitend en haar dichterbij halend.

„Zal 't nooit meer doen”, beloofde ze, haar vinger aan haar pruilend lipje brengend.

„Is baby bedroefd? Zal oom het afzoenen?”

„Nee”, schudde zij.

„Ja”.

„Nee”.

„Ik zeg van wèl”.

„Ik zeg van niet”.

„Ik doe 't”.

„Je doet 't niet”.

„Zal je 's zien”.

„Geen kwestie van”.

„Tòch”.

„Tòch niet”. Maar zij kwam zo tartend dicht met haar gezichtje bij zijn mond, dat haar tegenstand eer een verlokking bleek.

„Tòch niet — tòch niet”, hoonde hij, haar overal kussend waar hij kon.

„'t Recht van de sterkste”, zuchtte zij tragies toen hij haar even losliet.

„Arme ver.... zoende onschuld”.

„Je zult me nog opeten”.

„Ik wilde het, dan had ik je altijd bij me”,

Toen moesten ze weer allebei lachen en speelden met elkaars gezicht, ogen en lippen.

Zij streelde heftig zijn hoofd en, ernstig nu, verklaarde zij: „weet je, als ik eenmaal je haren onder mijn vingers voel, kan ik er niet meer van los bijna, moet ik ze al wilder strelen. Het prikkelt zo prettig en je hebt zulk vreemd mooi haar, het geurt en.... en het is helemaal zo bijzonder, heel anders.... dan.... dan....”

„Dan wat?”

„Dan niets”.

„Jawel”.

„Nu — dan gewóón haar”.